

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

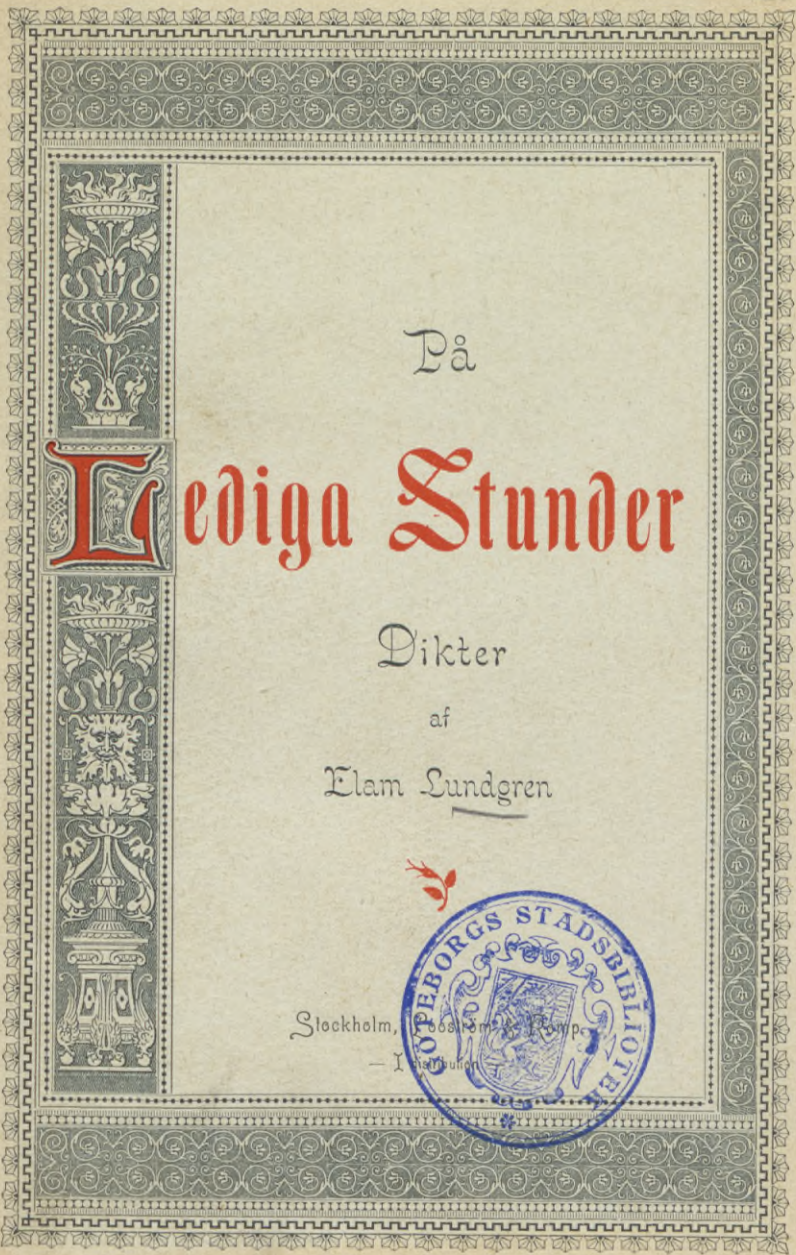

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

(Pn.) Litter.
54

På

Lediga Stunder

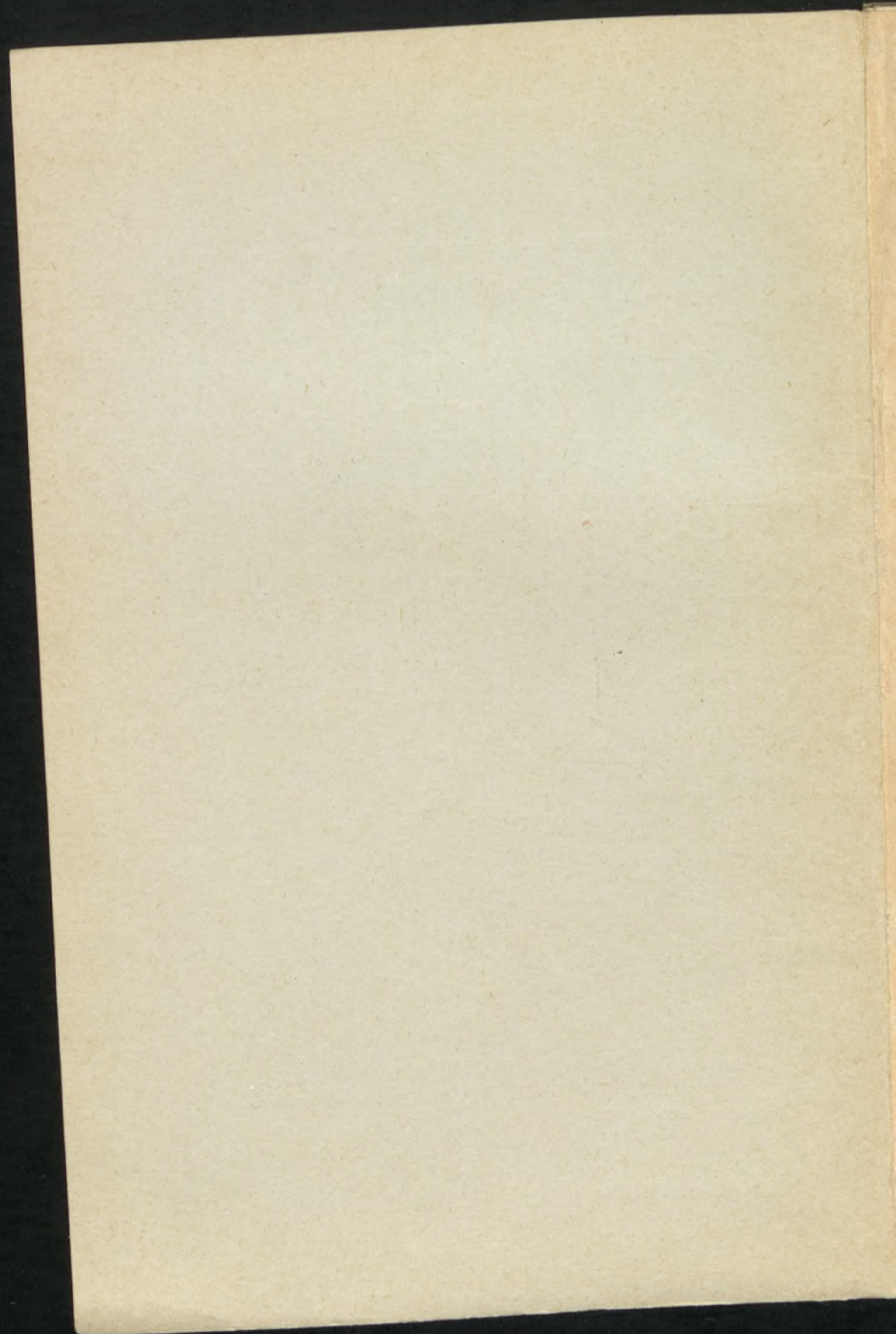
Dikter

af

Flam Sundgren

Stockholm, Uppsala Stadsbibliothek
— I 1884

PÅ LEDIGA STUNDER

DIKTER

AF

ELAM LUNDGREN

STOCKHOLM
LOOSTRÖM & KOMP.
(I KOMMISSION)

STOCKHOLM, GERNANDTS BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG, 1891.

MARIETTA.

Ett stycke norrut från Velle-
tri ligger
Vid blomsterhöljda stran-
den af en bäck
En liten enslig hydda inne-
sluten
På alla sidor af en rosen-
häck.

Kring fönstren klänga vin-
och murgrönsrankor
Och väldiga kastanjer skug-
ga ge, —
Der njöt jag af den stilla
ensamheten
Och af Italiens maj år sjutti-
tre.

Med Ariosto, Dante och Petrarca
Bland grå ruiner från antikens tid
Jag hvilade på tusenårig mossas
Om dagen i förnöjsamhet och frid.

När qvällen sedan sänkt en krans af rosor
På monte Cavo's gråa hjessa ner
Och vesperklockan klingade i dalen
Och skuggans svalka ej behöfdes mer,

Då tog jag vägen till en osteria,
Som låg vid Sistos silfverklara ström
Att samla der ur yttre verkligheten
Mitt stoff för morgondagens vakna dröm.

Det lilla stället's värd var sällan hemma.
Bland traktens landtmän hviskade man om,
Att från försäljningen af macaroni
Och vin Guilhelmos välstånd knappast kom.

Men, bravo eller icke, mannen egde
En skatt, hvares värde endast den förstår,
Som sjelf har sett dess underbara fägring,
En dotter Marietta femton år.

Lägg till Madonna di San Sistos skönhet
Ett något jordiskt, skälmskt och friskt behag,
Men stör ej jungfrumodrens kyska renhet
Och du har för dig Mariettas drag.

Det var föreningen af mystiskt drömlif
Med spår utaf antikens friska flägt,
Som var så tjusande hos Marietta,
Arkadiens Chloris i madonnans drägt.

I samma ögonblick, i tro och andakt
Välsignad af en faunlik kapucin,
Hon kunde räcka fram en foglietta
Med skälmskt beröm åt fadrens sura vin.

När jag om qvällen kom, och hon stod lutad
Mot loggians rankomspunna balustrad,
Hon fångade min blombukett i luften
O! hvilken blick, hur ljuf, hur barnsligt glad.

Och understundom midt i arbetsveckan
Var osterian nästan obesökt,
Vi hade då helt glädtigt och naturligt
En tête à tête, som ingen af oss sökt.

Hon kunde då ur fantasien dikta
En skön legend i djup och from extas,
Som gjorde intryck af en bild från Hellas
Sedd genom altarfönstrets brända glas.

Dock snart, ack alltför snart var våren svunnen
Såväl utom mitt bröst som inuti,
Men dömd i landsflykt ifrån verkligheten
Jag fann asylen i min fantasi.

Att skiljas för att aldrig åter mötas,
Käns ofta djupt och bittert, men man lär
Att vara dubbelt glad åt solskensdagen,
Då lifvets himmel oftast mulen är.

Jag stundom tänkt, när mina minnen komma
Och då jag hviskat Mariettas namn,
Skall denna underbara skönhet slutas
I klostercellens eller bravons famn?

SOMMARREGN.

M

olnen skingras, solen lyser på den
våta marken ner
Och det ljumma sommarregnets drop-
par falla icke mer.
Barnen störta ut på gården för att bygga sluss vid
sluss
Och kanaler uti sanden ifrån hvarje vattenpuss.

Lutad öfver grinden såg jag länge sorgset på de
små,
Det var hennes barn, som lekte — hvilken skillnad
nu — och då.
Tveksamt fattar jag i rigeln men förändrar mitt
beslut
Och med tunga steg jag vandrar vemodfull i sko-
gen ut.

Solens strålar lekfullt jaga dropparne från bladen
ner
Och i fogelkören blifva klara stämmorna allt fler.
Lilla bäcken högljudt knotar, hindrad af en murken
stam
Och ur mossbeklädda skrefvan kryper vesslan åter
fram.

Ännu ser jag röken stiga ifrån hennes hem mot
skyn,
Och en bild af frid och sällhet hägrar för min inre
syn. —

Än en blick och sedan hviskar jag ett sorgset »al-
drig mer»,
Och ett sommarregn af tårar faller mildt på kinden
ner.

VINTER.

Körsbärsträdets kala qvistar
Prassla mot ditt gafvelfönster,
Rita bleckets snöbeläggning
Full med konstlöst grofva mönster.

Och den lilla murkna bänken
Invid vinterglesa häcken
Står der lutande och enslig
Dold af drifvans hvita täcken.

Aldrig mer i sommarstrålar
Uppå dina fönsterkarmar
Bulta kärleksröda bären,
Locka dig i mina armar.

SIESTA

ASKEB. 1912

Jag hvilade ensam i skogen
På mossans svällande bädd
Med grönskande hufvudgården
Af doftande blommor beklädd.

Cypressen hviskade sakta
Sin saga till buskar och snår,
Och ekarne tycktes begrunda
De flyktade tusende år.

Då lade en ljuflig dvala
På ögat sitt väna tvång
Och snart jag slumrade stilla
Vid blomdoft och fogelsång.

Då flyter ej bäcken längre
Ur källan vid piniens stam,
Dess silfrade vågor välla
Ur flodgudens urna fram.

I svalkande grottan kysser
Satyren en täck Dryad,
Små vingade piltar leka
Bland grönskande rankor och blad.

Och solens lutande strålar
Förgylla på mossan en fläck,
Der genier lekande plundra
En doftande rosenhäck.

De ila i lätta danser,
Så långt mitt öga kan se,
Kring späda lemmarne linda
De slingor af rosor och le.

Och ljufliga sånger fylla
De väldiga salar af blad,
Som skydda små klara dammar
Och dölja nymfernas bad . . .

Då väckte mig vesperklockan
Ur drömmens friska behag —
Och medeltidsskymningen släckte
Antikens strålande dag.

FÄRVÄL.

Din kind blir så blek, din hand blir så kall,
Mina kyssar ej värma dem mer.
Guds englar de längta och dröja ej
Att sända sitt budskap hit ner.

Min hvitnade ros — så glödande förr
På Italiens värmande jord,
Säg, att du förlåter den själfviska hand,
Som dig fört till vår isiga nord.

O, mins du din offrande kärleks stund,
Din sista qväll i ditt land,
Du satt på en mossbeklädd marmorbänk
Och höll liksom nu min hand.

Bland grönskande löfven täflade skönt
Orangens och aftonens guld
Och sorlande bäckarne ilade gladt
Att åt hafvet gälda sin skuld.

Vi sågo tillsamman från höjden ned
På golfens blånande våg,
Som sköljde den rankomspunna terass,
Der vår tjusande villa låg.

Du hviskade sakta då liksom nu
Ett innerligt ömt farväll!
Förbittrar väl minnet din sista stund
Eller vaggas det ro i din själ?

DITYRAMB.

Flicka i ditt öga
Amoriner löga
Liksom rosenmoln i spegelsjö
Genom fuktig dimma
Lekande de simma
Trånfullt mot lycksalighetens ö.

Se pokaler blänka,
Hvarför ögat sänka
Skyggt och blygsamt för en eldig blick,
Då likväl du tänker,
Att den blicken skänker
Ännu flere ljufva ögonblick.

Herr värd! tag fram ert allra bästa vin,
Här skall det flöda till Giovannis ära
Och i kvarteret skall man nog få lära,
Att han fått sälja första komedin.

Hvad nu, herr värd! en enda karafin,
I dag skall ni ert guld med täljknif skära,
Oss sedan med er åsyn ej besvära,
Ty den är tråkig som ett helgonskrin.

Gif hit en krans, du lilla blomsterflicka!
Och låt oss sedan med Giovanni dricka,
Tills Monte Mario skymmer solens bloss.

Vi vilja binda oss en krans af dikter,
Om ock mot estetikens tvångsedikter,
Blott tron och fantasin tillhöra oss.

L YRISK T INTERMEZZO.

Prolog.

En trädgård med raka gångar
I äkta holländsk smak,
Tulpaner och klippta häckar
Har aldrig varit min sak.

I parken med slingrande stigar
Och täta grönskande snår,
Der genom de dunkla taken
En stråle knappt marken når.

Och ännu hellre på mossan
I den vida stiglösa skog —
Der älskar jag drömmande vandra,
Kom följ mig, vi hitta nog.

I.

Och träden susa på samma sätt
Och himlen är lika blå,
Och blommorna dofta och fåglarnes sång
Är lika så glädttig som då.

Men jag är förändrad. — Jag tycker att blott
Cypresser omkring mig stå,
Att hvarje sten är en griftehäll
Med min älskades namn uppå.

II.

Du lilla tjusande älfva
I handskar och schäferhatt,
Jag ser, hur ditt öga strålar,
När du mönstrar din blomsterskatt.

Jag bryter dig alla rosor,
Din bedjande blick begär,
Och skulle jag också skörda
Blott taggar för mitt besvär.

III.

Jag stod derborta vid pelarn
Och såg din hulda gestalt
Knäböja vid altarrunden
På stengolfvet glatt och kallt.

Du vänder ditt täcka hufvud,
»Hon ser mig» så jublar min själ. —
Men du ville blott se efter,
Om klädningen föll sig väl.

IV.

Tallen kastar sin skugga
På sippan gömd vid dess fot
Och tager i hennes ställe
Brännande strålar emot.

Du gråter, när verdens sqvaller
Skonslöst har träffat ditt namn,
Och ser ej för skymmande tårar
Att räddningen är min famn.

V.

Och när du lägger din rodnande kind
Så tryggt vid min fridlösa barm,
Och när du stöder din smärta gestalt
Så tillitsfullt vid min arm.

Säg tror du, att bäcken kan vända om
Och flyta till källan igen?
Säg tror du väl, att du någonsin
Kan bli för mig mer än en vän?

VI.

Jag ser dina klara ögon
Hvarthän jag än månede gå
Och likväl kunde jag fordom
Ej deras uttryck förstå.

Ack nu är det annorlunda,
Nu förstår jag den alltför väl. —
Jag skådar in i en himmel
Och säljer likväl min själ.

VII.

Säg mins du herrliga qvällen,
Det var varmt, det var grönt, det var vår.
Jag kan den aldrig förglömma,
Om jag lefde i tusen år.

Säg mins du der borta vid stranden
Den mörka lummiga al? —
Vi köpte en flick af himlen
Till priset af eviga qual.

VIII.

När stormen far öfver heden
Och hvirflar upp blad och bark
Och furan med slitna grenar
Sig böjer mot gräslös mark,

Då ilar jag ut i natten,
Jag vill lyssna till kamp och strid,
Jag vill höra grenarne sucka
Och ilarne tjuta dervid.

Hur länge skall striden räcka,
När blir väl min ljusalf stark?
Den bolmört, demonen planterat,
När slits den ur hjertats mark?

IX.

Din fot är liten, din hand är fin,
Ditt hår är ett svall af gull,
Din mun är rosig, ditt öga klart,
Din växt är smidig men full.

Och detta allt har du gifvit mig
Och dertill ditt hjerta också,
Men hvarför? Cupido, han vet det han,
Men jag kan det ej förstå . . .

X.

Hafvet är blankt och öde,
Men fastän derute lugnt
Det häfver vid stranden sin bränning
Och tyckes sucka så tungt.

Men våren kommer väl åter
Med soliga böljeslag
Lik dikten, som bryter sin boja
Med jublande sång en dag.

XI.

Till hälften dold af tunga draperier
Jag stod uti ett litet kabinett
Och lyssnade till dansmusikens toner,
Då hon, min älskling, sväfvar in så lätt.

Hon höjer emot taket sina armar,
En verklig bild utaf förtviflans qual,
En sorg har säkert träffat lilla hjertat,
Ty sådant händer ofta på en bal.

Men nej, jag misstog mig, ty när jag gissar,
Så har jag mycket ofta ingen tur.
Hon ville blott förändra rosenfärgen
Till snö på armens rundade kontur.

XII.

Du skulle mig älska af hjertat,
Om jag vore en rik bankir,
Och du hade sturska lakejer
Och rober af silfverskir.

Du skulle mig älska af hjertat,
Om på jorden blott finnes vi två,
Då endast om mig du skulle
De hvita armarne slå.

Jag är ej bankir och gossar
Finnas många på jordens klot
Och därför ditt gifmilda hjerta
Kan sällan en bön stå emot.

XIII.

Jag kan och jag skall dig glömma,
Jag skall glömma din täcka min,
Dina helgonförförande ögon
Och din kind så rosig och fin.

Jag kan och jag skall dig glömma,
 Vårt möte i grönskande dal
 Och sedan min gränslösa lycka
 Och nu mitt tröstlösa qual.

* * *

Lilla dal, om du någonsin hägnar
 En kärlek så varm som vår,
 Mana åter då fram dina blomster
 Och kläd dig i grönskande vår.

XIV.

Och våren kommit och blommorna stå
 På ängen i skimrande prakt
 Och älfvorna mellan små systrarne gå
 Att öfver dem hålla vakt.

Och ännu skönare var dock hon
 I ungdomens friska vår,
 Men ingen höll vakt och han tog henne han,
 Han var rik — han var femtio år.

Små blommor glädjens i vårliga Maj,
Ack alltför snart är det slut,
Ty redan när Juni månad går in,
Släppes oxen på grönbeta ut.

XV.

Och allt är så tyst, blott en ruda
Försöker att sönderslå
Den genomskinliga spegeln
Med näckrosblommorna på.

Vår julle glider så sakta
In i ett tyst gemak.
Med grönskande nate till matta
Och blommande videtak.

Dina ögon lofva mig kyssar
Och hviskande älskogsprat,
Men i båten sitter din — mamma
Med sin stickning och sin pirat.

HONEYMOON.

Min älskling stig ut på balkongen här,
Det är tidigt och ingen oss ser.
Om ej din förtjusande morgondrägt
Är så riktigt i ordning, hvad mer?

Se brokiga astrar och dalior stå
Bland daggbestänkt vallmos glöd
Och gulnade rankorna famna en lönn,
Som frosten har färgat röd.

Och svanorna draga mot sydlig strand,
För dem är det redan höst,
För mig är det vår, ty i går blef du min,
Och nu är det vår i mitt bröst.

SERENADERNA.

Don Fernando, tappre rid-
darn,
Som i striden hundra gånger
Skådat fienden i ögat,
Vågar likväl icke möta
Donna Annas skälmska blic-
kar,
Vågar ännu mindre röfva
Ifrån hennes rosenläppar
Många, många ljufva kyssar.
Stilla smyger han om natten
Svärmande kring hennes bo-
ning,
Ser den lilla lampan brinna,
Ser den äfven slutligt släc-
kas,
Löser sedan bundna gångarn,

Rider till sin borg och drömmer
 Hela natten om den sköna. —
 Dagar gå och dagar komma.
 Ändtligen en natt, då månen
 Stiger öfver horisonten,
 Fattar Don Fernando lutan
 Gripen af en sällsam djerfhet,
 Stiger fram till donnans fönster,
 Sjunger så till lutans toner:
 »Solen bländar ju mitt öga,
 När jag riktar blicken uppåt.
 Sökande i sjelfva källan
 Skåda hennes gyllne strålar,
 Men i månens silfverskifva
 Ser jag hennes ljus förmildradt,
 Derfor träd ej fram till fönstret,
 Blända icke arme sångarn
 Med din skönhets rika tjusmakt,
 Låt i fantasiens spegel
 Honom se den ljufva bilden.»
 Donna Anna ler förstulet,
 Gömd bland vecken af gardinen,
 Åt den veka serenaden:
 Ljuft är dyrkas som gudinna,
 Bättre älskas dock som qvinna. —

Don Fernando löser gångarn,
Rider till sin borg och drömmer
Hela natten om den sköna. —

Genom daggbestänkta skogen
Sporrande den svarta fålen
Ilar Don Rodrigo blixtnabbt
Bort till Donna Annas boning.
Hunnen fram till hennes fönster
Står han med ett språng på marken,
Griper häftigt lutans strängar,
Sjunger så till lutans toner:
»Stjernen låter du få blicka
In i tysta sofgemaket,
Månen sträcker sina strålar
Genom fönstrets klara rutor.
Hvarför dröjer stjernen fjerran,
Säg, hur kan då månen vandra
Lika lugn på himlahvalfvet.
Aldrig skulle din Rodrigo
Kunna se i dina ögon
Utan att med trängtan längta
Att dig famna Donna Anna!»

Donna Anna svarar intet. —
Men längs rankbeklädda muren
Glider ned en silkesstege.

JULEN.

Julen kommer, snön har fallit, isen lagt på sjön
beslag
Och mot hemmet skynda barnen, de ha skollof fått
i dag.
Middagen är färdig, mamma kommer från sitt jul-
stök in,
Från kontoret kommer pappa i sin pels af bäfver-
skinn.

Knappt en bit förtära barnen, tre små hjernor
grubbla på,
Hvad till julklapp deras syskon skulle önska helst
att få.
Sen vid kaffet säger pappa, gån nu ut på leksaks-
skörd,
Äldsta bror ser till, att ingen af de små blir öfver-
körd.

O! hvad jubel, alla bodars fönster äro fépalats
Och hos Leja barn och mödrar trängas om att få
en plats.
Tänk hvad lilla bror skall jubla, när han får sin
korkpistol
Och hur ståtlig sisters docka är uti sin sidenkjöl.

Djupa hemligheter trycka med sin blytyngd nu de
små,
Till förtrogna därför taga de hvarandra två och två,
Mamma rädd om sina mattor och om älsklingsarnes
skinn
Öfvertager sjelf bestyret att paketen lacka in.

För att stilla barnens längtan gamla Anna talar om,
Hur i hennes bygd på landet det gick till, när ju-
len kom,
Hur man slagtrade och brygde, hur man bakade
till Jul,
Hur åt foglarne en kärfve sattes upp på gårdens
skjul.

Ändtligen den stora dagen gryr och brasan sprakar
gladt,

När med jubel barnen vakna ur en aningsdiger
natt.

Inom knappa fem minuter stå de högtidsklädda
små

I salongen, der af ljus och julfrid strålar hvarje vrå.

Tjenstefolket samlas sedan och med barnaenkel tro
Höjs en tacksam bön till Honom, som ibland oss
ville bo,

Som med sitt exempel gaf oss läran: kämpa, bed
och lid,

Men som också skänkte världen hopp, försoning,
tröst och frid.

Nu är frukostbordet färdigt, salen strålar utaf ljus
Och serveter knyts sirligt öfver hvarje liten blus.
Vällingen förbytts i kaffe, limpan uti saffransbröd
Och på skänken står den gamla silfverkannen fylld
med mjöd.

Åter går en långsam timma, ty de äldres middags-
lur

Lägger ett så ledsamt band på barnens lifliga natur.
Lilla bror vid fönstret ifrigt granskar gatan immer-
fort

För att se, när gamle bocken går igenom husets port.

Slutligen är stunden inne och i praktfull högtids-
dräkt

Den traditionela granen står med äplen och konfekt
Och på stora runda bordet midt i salen ordnas
snart

Sådant, som gör barnaögat glädjestrålande och klart.

Pappa öppnar julklappskorgen, väljer ut ett stort
paket

Och betraktar utanskriften med en retsam lång-
samhet,

Kinder brinna, ögon stråla och små händer sträc-
kas ut,

Tills den stora underbara korgens innehåll är slut.

Och nu börja barnen klättra ifrån sina stolar ned
För att tacka pappa, mamma och den snälla faster
med.

Stackars morbror har ej råd och hans presenter
äro få,

Men han får dock lika många kyssar — kanske fler
ändå.

Och så börja barnen leka, morbror måste rätt och
slätt

Storma Plewna och bli slagen och få blåsa till re-
trätt,

Kärleksfulla blickar hvila på de små med välbehag
Och i frid och glädje slutar årets största högtids-
dag.

SONETT TILL GÅSEN.

Hur många finnas icke, hvilka säga
Att, om man af naturen blifvit dum,
Man söka bör att oftast vara stum,
Åtminstone hvart uttryck noga väga.

Ack goda gås! hvem kan väl förutsäga
Hvad öde drabbat Capitolium,
Om du för eftertanke gifvit rum,
Tills handla blef försent, som många pläga.

Dock, måtte ingen häraf söka lära,
Att prat i tid och otid vinner ära
Åt den, som hemsökt är af tankeebben.

Totalt förkastlig är den politiken,
Ty slår man en gång hufvudet på spiken,
Man pratar hundra gånger bredvid näbben.

NÄR OCH HUR.

hvila ditt hufvud här vid mitt bröst
, Och slut din hand uti min,
Så skall jag berätta dig när och hur,
Din bild kom för evigt dit in.

Det var på en landtlig förtjusande fest,
Säg mins du en sorlande bäck,
Där middagen dukades fram i skydd
Af en blommande rosenhäck.

Jag mins dig så väl i din nätta drägt
Af bländande hvitt musslin,
En Ceres och Hebe på samma gång
Skar du för och skänkte i vin.

Och sedan i »sista paret spring ut»,
Hur din kind blef än mera skär,
När vi möttes, mitt hjärta förblef dock fritt,
Jag var på sin höjd litet kär.

Och vagnarne skickades hem förut,
Ty natten var ljus, och att gå,
Det var så romantiskt och om det blef kallt,
Man kunde ta' sjalen på.

Vi gå under glädtiga samtal och skratt,
Då höres från backens brant
En sakta jämmer, ett frysande barn
Satt ensamt på dikets kant.

Mot ungens tag sina sidensläp
De öfriga skyddade stolt,
Men du, du svepte din silkessjal
Om den lilles trasiga kolt.

Så vacker du var med ditt glänsande hår,
Som smektes af aftonens vind,
När du tillät den lilles leriga hand
Att klappa din väna kind.

Din strålande blick var till hälften blyg
För ditt konvenanslösa sätt,
Men stolt och trotsig den var också,
Ty du visste du handlat rätt.

Och denna blick af den ömmaste själ
I den fagraste ungdoms vår,
Den bor i mitt bröst, jag skall minnas den än,
Om du också blir sjuttio år.

Åker Sjöberg

ARCISSUS.*

En vårlig vind i trädens kronor susar,
 Narcissus kastat sig vid källan ner,
 I klara spegeln stum sin bild han ser,
 Hans egen skönhet honom ljuft berusar.

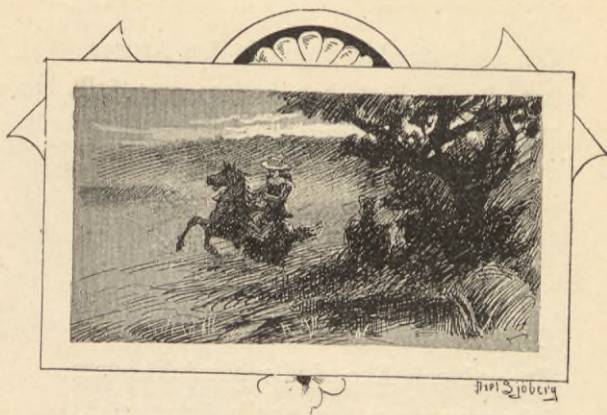
* Narkissos (Lat. Narcissus) skön jägare, älskad af bergnymfen Eko, men försmädde hennes kärlek. Till straff dömdes han af gudarne att älska sin egen bild i en källa.

Om en zefir den lugna böljan krusar,
Att skynda bort, han honom ångstfullt ber,
Blir ytan åter jämn, han saligt ler
Uti ett qval, som tär men dock förtjusar.

O, huru lycklig kunde han ej vara,
Ett ord och Eko skulle ödmjukt svara,
I hennes famn han skulle finna tröst,

Men friskt och herrligt sångens toner välla,
När skalden hvilar vid Castalias källa
Med ödmjukhetens Eko vid sitt bröst.

VÄPNAREN OCH KUNGADOTTERN.

I vester solen till hvila går
I skimrande purpurbädd
Och skogen står daggbegjuten och tyst
I sin grönskande vårdrägt klädd.

På trötta hästar ett rytta-par
Med svårighet tränger fram
Bland rankor, som spinna sitt doftande nät
Mellan träden från stam till stam.

Den ena en flicka med ögon blå
Och vän som en sommardag
Med rosiga kinder och glänsande hår,
Som böljar i fritt behag.

Hon är en prinsessa, den andre blott
En ädling, en väpnare är,
Men stolt sin hägerfjädrade hatt
På korpsvarta lockar han bär.

De råkat vilse och lyssna nu
Efter klangen af jägarhorn
Och söka, när skogen glesnar, en skymt
Af konungaborgens torn.

När ändtligt de hunnit till skogens bryn,
Deras hästar vägra att gå.
Ty framför dem ligger det djupaste träsk,
Så långt deras ögon nå.

Sin herskarinna han lyfter ned
Och snart invid ekens rot
Hon hvilar, han sjelf böjer ridderligt knä
I gräset vid hennes fot.

Och trastarne börja så underligt slå,
Att aftonens svalkande vind
Ej mäktar att drifva en brännande glöd
Från väpnarens solbrända kind.

Han höjer sin fuktiga blick och ser
Två ögon som himmelen blå
Med silkesfransade ögonlock
Men stolta och kalla ändå.

Och trasten han sörjer och slår ej mer,
Ty brinnande kärleks lön
Blir endast konungadotterns förakt
För den ringe väpnarens bön.

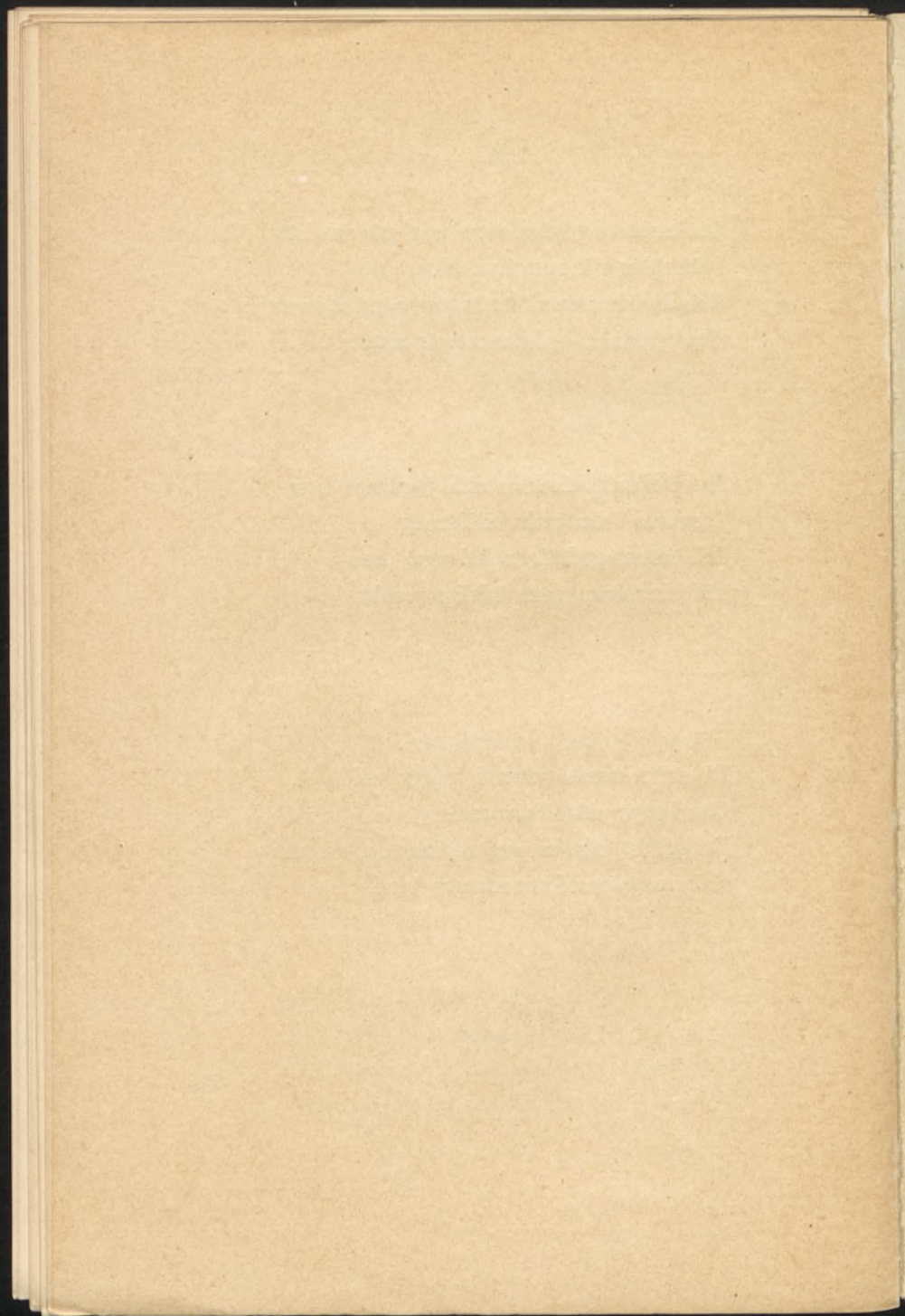
Då kastar sig väpnaren upp på sin häst
Och rider på gungflyn ut,
Han hviskar med ömhet sin älskades namn,
Han sjunker — och allt är slut . . .

Snart blänka facklor och jägarnes horn
Besvaras från trakt till trakt
Och konungadottern ledsagas hem
Till sin stolta men ödsliga prakt.

* * *

På grönskande tufva i morgonsol
Där ligger ett silkesband,
En gåfva från henne, ett minne, en skatt
Från ungdomsdrömmarnes land.

1001850696

